

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **V. I.**, zastoupeného Mgr. Janem Lipavským, advokátem Advokátní kanceláře Perthen, Perthenová, Švadlena a partneři, se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 56 Az 10/2006, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2006 č.j. OAM-1081/LE-PA04-PA04-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 6. 2006 č. j. 56 Az 10/2006 – 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále i „stěžovatel“) brojí včasně podanou kasační stížností proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 6. 2006 č. j. 56 Az 10/2006 – 35, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2006 č.j. OAM-1081/LE-PA04-PA04-2005 o zamítnutí žádosti žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden

např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Stěžovatel v kasační stížnosti argumentuje důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítá-li stěžovatel, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem, když jeho žádost o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, když stěžovatele ve vlasti provázely problémy pro odlišné náboženské vyznání, Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že podobná či totožná tvrzení byla již předmětem řady rozhodnutí zdejšího soudu, námátkou lze uvést například rozsudek ze dne 2. 3. 2005 č. j. 4 Azs 271/2004 – 58, www.nssoud.cz, nebo rozsudek ze dne 19. 7. 2006 č. j. 3 Azs 237/2005 – 53, www.nssoud.cz. Co se týče námítky stěžovatele, že v řízení o udělení azylu uváděl skutečnosti, které nasvědčovaly pro udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu, přičemž žalovaný se nesprávně touto možností nezabýval a ani své rozhodnutí v tomto směru neodůvodnil, Nejvyšší správní soud připomíná, že v případě, kdy správní orgán rozhoduje o zamítnutí žádosti o udělení azylu pro její zjevnou nedůvodnost, nezkoumá vůbec možné důvody pro udělení humanitárního azylu a rozhodnutí v tomto směru nijak neodůvodňuje. Ohledně této problematiky se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v mnoha rozhodnutích, jako například v rozsudku ze dne 16. 11. 2005 č. j. 3 Azs 414/2004 – 45, www.nssoud.cz, či rozsudku ze dne 14. 6. 2006 č. j. 3 Azs 208/2005 – 50, www.nssoud.cz. Pokud jde o konstatování stěžovatele, že žalovaný nerozhodl o překážce vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu, odkazuje Nejvyšší správní soud zejména na právní názor vyslovený v rozsudku ze dne 9. 9. 2004 č. j. 2 Azs 147/2004 – 41, www.nssoud.cz, který byl publikován pod č. 409/2004 Sb. NSS.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námítky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. února 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

